

Jan Janík: scénář

Psal se rok 1936. V Otrokovicích přivedli na svět manželé Janíkovi svého třetího potomka, kterému dali jméno Jan. Své dětství chlapec s velkýma tmavýma očima a hlavou plnou úžasných nápadů nejraději trávil se svými kamarády z ulice. Vyrůstal ve spořádané rodině, ale i tam měl dobrodružné dětství. V dnešním Baťově v Otrokovicích chodil do školy a ve svém rodném městě měl i partu kamarádů. V chrástech si stavěli bunkry, běhávali za pekařkami a stali se jim i jiné další příhody.

Své dětství prožíval ve stínu druhé světové války. Brzy začal vnímat řadu nespravedlností a útrap, které jsou s tímto obdobím spojeny. Mezi kamarády měl kamarádku Grétu.

„Mám tady fotografii, potom se na ni podívejte. To je ta partyja z té naší ulice. Ale pro mě tato fotka má strašný význam, protože tady na té fotce je největší holka, jmenuje se Gréta, a ta musela nosit žlutou hvězdu, protože byla židovka. Nedlouho po této fotce jsem ji viděl jít s kufříkem po naší ulici a šla do transportu. Až po válce jsme se dozvěděli, že nežila víc než týden, že z toho transportu šla zrovna do plynu.“

Jan měl po škole povinnost vzít kýblík a sbírat uhlí. Kousek od domu totiž měli železnici, kde často jezdily vlaky s uhlím a co spadlo, rychle bral. A jak se říká, s jídlem roste chuť. Časem se to rozkřiklo a začalo tam chodit víc a víc lidí a vagony později dokonce otevírali.

„Jedenkrát rodiče už mě tam nechtěli pustit na to uhlí, protože se stal příběh, že zrovna ten vlak tam zůstal stát, chlapi naskákali na ty vagony, shazovali uhlí a z toho se otevřely ty brzdící buňky a tam vystoupili němečtí vojáci. Všichni jsme byli dolekaní a vojáci začali střílet. Všichni jsme byli na zemi přikrčení. Nebyla to legrace, když začala střelba. Zvedl jsem hlavu a viděl jsem, že jsou to skoro patnáctiletí kluci ti vojáci. To bylo už skoro na konci války. Teď mluvím skoro už o roce 1945, tak možná už byli mírnější, ale opravdu stříleli do vzduchu.“

Na podzim 1944 zasáhla skupina amerických bombardérů část Zlína i přilehlých Otrokovic. Právě toho dne, kdy se ostatní děti a dospělí poschovávali do bezpečí, nebyl malý Honza k nalezení. Rodiče měli o Honzu velký strach a hledali ho. Uviděli ho ležet na zahradě v trávě a hned ho odnesli domů. Vypadalo to, že byl zraněný. Naštěstí se ale po chvíli probral. Honza se přiznal, že před tím než došlo k bombardování, se přejezdil máku s cukrem, který způsobil, že usnul na zahradě. A i když je nakonec tato historka spíše úsměvná, asi si jen těžko dokážeme představit, kolik strachu prožili Honzovy rodiče.

Ve válce bohužel většina příběhů šťastně nekončí. A proto si všichni přejme, abychom my ani žádné další generace nic takového prožívat nemuseli.